

5. Капля О. Проблеми добровільного виконання рішень суду після відкриття виконавчого провадження органами державної виконавчої служби. *Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності*. 2009. № 4. С. 222–225.

6. Отчак Н. Порядок та умови здійснення виконавчого провадження. *Митна справа*. 2011. № 4(76). Ч. 2. С. 330–335.

7. Ярков В. Развитие гражданского исполнительного права России: краткий очерк. *Університетські наукові записки*. 2006. № 1(17). С. 51–70. URL: <http://www.univer.km.ua./visnyk/950.pdf>

8. Штефан М. Виконання судових рішень : Київ : Юрінком Інтер, 2001. 320 с.

9. Вдовина Ю. Исполнительное право: учебный курс. URL: <http://www.ecollege.ru/xbooks/xbook159/book/index/index>

10. Щербак С. Адміністративно-правове регулювання виконавчого провадження в Україні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / С. Щербак; Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького. Київ, 2002. 16 с.

ЗНАЧЕННЯ ТА ШЛЯХИ ПОДОЛАННЯ ГЕНДЕРНОЇ НЕРІВНОСТІ

Балагурак В. В.

студентка юридичного факультету

Науковий керівник: Грицай І. О.

доктор юридичних наук, доцент,

професор кафедри загальноправових дисциплін

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

м. Дніпро, Україна

Ще з давніх часів заведено, що жінка має набагато менше прав та можливостей ніж чоловіки. Це значно знижує здатність можливості жінки стосовно самореалізації та розвитку її у суспільстві. Ці стереотипи діють і до сьогодні, але вже в більш меншому аспекті. Жінок не завжди сприймають як керівників, директорів, посадових осіб та взагалі людину, яка може керувати своїми підлеглими або вирішувати важливі питання. Не зважаючи на професійний рівень та обізнаність, більшість роботодавців надають перевагу чоловікам, адже вважають, що вони можуть зробити більше ніж жінка. Тому питання гендерної рівності є актуальним, та є одним із головним для реального

впровадження конституційної рівності кожної особи, яка на сьогодні, на жаль, містить тільки формальне нормативне закріплення.

Гендерна рівність передбачає наявність рівних прав і можливостей, рівних умов їх реалізації та участі в суспільному житті чоловіка та жінки. Але не зважаючи на нормативне закріплення даної норми не лише в законодавстві України, а і в міжнародних договорах таких як Конвенція ООН з ліквідації всіх форм дискримінації щодо жінок (1979 р.), що є основним документом з питань гендерної нерівності, Спеціальної сесії Генеральної Асамблеї ООН з питань гендерної рівності (2000 р.), Пекінська декларація (1995 р.) та в інших, це все одно не зменшує існування нерівності у використанні прав та можливостей жінок.

Особливо норма щодо гендерної нерівності жінок впливає на трудові відносини. Зокрема, дискримінації при прийомі на роботу зазнають незаміжні жінки, жінки з малими дітьми й жінки старші 40 років. При цьому освіта, досвід та професійні якості, як правило, до уваги не беруться [1; с. 5]. Це звичайно, є суттєвим порушенням права на працю, та говорить про неможливість застосування його в повній мірі кожному громадянину, не залежно від статі. Якщо звернути увагу на статистику за 2019–2020 роки то можна звернути увагу, що у будь яких трудових відносинах більшість посад займають чоловіки. Відсоток жінок в парламенті становить лише 21%, на керівних посадах 23% і лише жінки, як власниці особистого бізнесу становлять 46% [2]. А тому, як встановлення більш високих показників є важливим подолання дискримінації жінок в суспільстві. Для впровадження гендерної рівності необхідним є створення Дитячих кімнат в офісах, гнучкий графік роботи, можливість брати додаткові вихідні, тобто впровадити більшу підтримку для жінок-матерів. Створення сприятливих умов для отримання банківських позик, тобто зробити більш просту процедуру отримання іпотеки, кредиту. За прикладом Нової Зеландії досить суттєвою для жінок є можливість отримання бізнес-освіти, а також сприятливі умови для отримання банківських позик [3]. Важливим також є Подолання гендерної дискримінації через скорочення і модернізацію переліку заборонених професій і робіт для жінок. А також можливості жінок навчатися на будь-якій спеціальності не залежно від статі.

Отже, головним для встановлення демократичної держави в світі є подолання гендерної дискримінації, яка, на жаль, є досить частим явищем в сучасному світі. Реалізація шляхів до подолання гендерної нерівності будуть поштовхом для подальшого розвитку та самореалізації жінок в державі не тільки як дружин та матерів, а й як державних гарантів, службових та посадових осіб, які будуть демонструвати високі рівні обізнаності та професіоналізму.

Література:

1. Покришук В. Проблеми гендерної зайнятості населення на ринку праці України. Аспекти праці. 2011. № 2. С. 3–10.
2. Гендерний профіль України. Основні факти URL: <https://www.ua.undp.org/content/ukraine/uk/home/gender-equality/comparative-gender-profile-of-ukraine-.html> (дата звернення 14.05.2020).
3. Бути більше ніж 30%: Шляхи подолання гендерної нерівності в українському бізнесі. Спецпроект-дослідження delo.ua та YouControl. URL: <https://delo.ua/business/buti-bilshe-nizh-30-shljahi-podolannja-gendernoj-347615/> (дата звернення 14.05.2020).

ДОСВІД ДІЯЛЬНОСТІ УПОВНОВАЖЕНОГО З ПРАВ ЛЮДИНИ У ФОРМУВАННІ МЕДІАПРОЦЕСІВ

Богущ Л. А.

кандидат педагогічних наук,

доцент кафедри теорії і методики журналістської творчості

Міжнародного економіко-гуманітарного університету

імені академіка Степана Дем'янчука

м. Рівне, Україна

До віднесених нами державних шляхів захисту прав людини посильного супроводу вартує робота Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини. Законність, функціональність і досвід української моделі Уповноваженого з прав людини є першоосновою у формуванні медіапроцесів у галузі прав людини.

Велику роль у журналістикознавстві відведено для цінностей прав людини, які базуються на знаннях і розумінні історичних аспектів, сучасних традицій, тенденцій (європейських, вітчизняних) і типових, особливих, спеціальних ознаках інституту Уповноваженого з прав людини або омбудсмена, ці поняття є синонімами.

Цікавим тлумаченням забезпечення якісного журналістського вчення і прикладного компоненту на засадах захисту прав людини є висловлення Валерії Лутковської, ексУповноваженого Верховної Ради України з прав людини: «Наше завдання – зробити Україну правовою державою, в якій права і свободи людини дотримуються безумовно» [1], і продовжує В. Лутковська «В умовах світової кризи, коли суспільства частіше стикаються з проблемою порушення прав людини, тема організації та діяльності Уповноваженого з прав людини актуалізується